31/08/2023

Μάνης Χρυσόστομος: Λόγος εις τον Αγ. Ιωάννην τον Προφήτην, Πρόδρομον και Βαπτιστήν

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Αἰδέσιμος ἡ σημερινὴ ἡμέρα, καθ' ὅτι μνήμη ποιούμεθα τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Ὁ Τίμιος Πρόδρομος ἐπεσφράγισε τὴν ἀκεραιότητα τοῦ βίου Του μὲ τὸ μαρτύριο. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης εἶναι ἡρωϊκὴ μορφή. Ἐπιβλητικὴ καὶ σεβασμία. Ὑπέροχος θρησκευτικὴ προσωπικότης, μοναδικὴ καὶ ρηξικέλευθος. Ζεῖ στὸ μεταίχμιον Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης καὶ καθίσταται ἡ κατ' ἐξοχὴν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» (Μάρκ. 1, 3). Λίαν λαοφιλὴς ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ καὶ αὐτὴ ἡ περιβολὴ καὶ ἡ τροφή του ἐντυπωσιάζουν, ὅταν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον «εἶχε ἔνδυμα ἀπὸ τριχῶν καμήλου… καὶ ἡ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον» (Ματθ. 3, 4).

- ***Του Μητροπολίτη Μάνης Χρυσοστόμου***

Ἂς πλησιάσουμε ὅμως τὴν μορφή του μὲ ἱερὸ δέος. Τρεῖς χαρακτηριστικοί τίτλοι συνοδεύουν τὸ ὄνομά του: Προφήτης, Πρόδρομος, Βαπτιστής.

Προφήτης

Προφήτης μέγας, ὁ μεγαλύτερος τῶν προφητῶν ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι ἔζησαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Προφήτης ὡς ἄγγελος. Ἔτσι τὸν χαρακτήρισε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

«Ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου – λέγει ὁ Θεὸς εἰς τὸν Υἱόν Του- ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου». (Μάρκ. 1, 2). Ὅπως οἱ ἄγγελοι πρόθυμα ὑπακούουν στὸν Θεὸν καὶ ἐξαγγέλουν τὸ θέλημά του, ἔτσι καὶ ὁ Ἰωάννης θὰ ἐξήγγελε τὸν Μεσσίαν. Καὶ ἦτο πράγματι ὁ Ἰωάννης ἄγγελος Θεοῦ, ἄγγελος κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν ἁγιότητα, ἄγγελος ἀπεσταλμένος γιά νά ἀνοίξει τόν δρόμον καὶ νὰ προετοιμάσει τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου.

Ὑπῆρξε ὁ σεβασμιώτερος τῶν προφητῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε τό σπάνιο προνόμιο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε κανένας ἀπολύτως Προφήτης, μηδὲ οἱ μεγάλοι Προφῆτες Ἡσαΐας καὶ Ἱερεμίας, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, τὸ ἐκ κοιλίας μητρὸς καὶ φωνῆς δι' ὀνόματος. Ἀλλὰ τοῦτος ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Προφήτης ὁ μέγιστος ἔχει τὸ ἐξαιρετικό προνόμιο ὅτι προεφήτευσε τὸν Κύριον ὡς ἔμβρυον, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Παναγίας εἰς τὴν Ἐλισάβετ, τὴν μητέρα τοῦ Ἰωάννου, ὅπου «ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. 1, 41). Αὐτὸ τὸ σκίρτημα τοῦ Ἰωάννου στήν κοιλία τῆς Ἐλισάβετ ἦταν ἡ πρώτη του προφητεία. Καὶ τότε ἡ Ἐλισάβετ πραγματικά ἀνεγνώρισε καὶ εἶπε τά λόγια ἐκεῖνα, «πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με;» (Λουκ. 1, 43). Ἀνεγνώρισε ἡ Ἐλισάβετ ὅτι ἦλθε ἡ Θεομήτωρ. Εἶναι ἡ πρώτη φορά μετὰ τὸν Ἄγγελο στόν Εὐαγγελισμό, ποὺ ἀκούγεται αὐτὸς ὁ λόγος καὶ ἀναγνωρίζεται ἡ Παναγία ὡς ἡ Θεοτόκος.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικό προνόμιο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προφήτου. Καὶ ἕνα δεύτερο ἀκόμη εἶναι ὅτι ὁ Ἰωάννης, ὁ μέγιστος τῶν Προφητῶν, προεφήτευσε καί μίλησε. Τό σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὄχι μόνον προεφήτευσε, ἀλλὰ ἀξιώθηκε καί νά δεῖ αὐτὸν ποὺ προεφήτευσε καὶ νὰ δείξει τον Κύριον, «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 1, 29). Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωάννης εἶχε μιά βαθειά ταπείνωση, καὶ καταλάβαινε καὶ ἔλεγε, ὅτι «ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν» (Ἰωάν. 1, 15). Εἶναι ὁ προαιώνιος Λόγος, Αὐτὸς ποὺ ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει, Αὐτὸς ποὺ ἔρχεται, φώναζε ὁ Ἰωάννης στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου, εἶναι ὁ προαιώνιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν δὲ, ἔβλεπε τὰ πλήθη νά συρρέουν σ' αὐτὸν μὲ βαθεία ἐκτίμηση, ὁ Ἰωάννης ἐφοβεῖτο μήπως τοῦ ἀποδώσουν τιμές, ποὺ ἀνῆκαν στὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ προελάμβανε καὶ τοὺς ἔλεγε: «ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμι ἱκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ» (Μάρκ. 1, 7). Καὶ πάλιν, ὅταν τὰ

πλήθη, θαυμάζοντα τὴν ἀρετὴν καὶ ἁγιότητά του, τὸν ἐνόμιζαν ὡς τὸν Μεσσίαν καὶ τοῦ τὸ ἔλεγαν φανερά, ἐκεῖνος ἔσπευδε νὰ ἀρνηθεῖ τὴν τιμή. Ὄχι, ἔλεγε, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός. Ἄλλος εἶναι Ἐκεῖνος. «Ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν» (Ἰω. 1, 15). Μικρότερος κατὰ τὴν σωματικὴν ἡλικίαν ὁ Κύριος, ἀσυγκρίτως ὅμως ἀνώτερος κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀξίαν. Ἐγὼ εἶμαι δοῦλος, Ἐκεῖνος δὲ Κύριος. Καὶ τόσον ἀνώτερος Κύριος Ἐκεῖνος, ὥστε δὲν εἶμαι ἄξιος ἐγὼ νὰ σκύψω καὶ νὰ λύσω τὰ λουριὰ τῶν ὑποδημάτων του! Ἀνώτερος Ἐκεῖνος, ἀνώτερον καὶ τὸ ἔργον του. Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω «ἐν ὕδατι, αὐτὸς βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»! (Μάρκ. 1, 8). Ὄχι λοιπόν σὲ ἐμέ, ἀλλὰ σὲ Ἐκεῖνον θὰ πιστεύσετε. Καὶ ὄχι ἐμέ, ἀλλ᾽ Ἐκεῖνον θά προσκυνήσετε.

Πρόδρομος

Ἀλλὰ κοντά σ᾽ αὐτὴν τὴν πρώτη του ἰδιότητα, τοῦ μεγάλου Προφήτου, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀποκαλεῖται καὶ Πρόδρομος. Καὶ τοῦτο γιατί προετοίμαζε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, «φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ» (Μάρκ. 1, 3). Εὐθύνατε, συντονίσατε τίς καρδιές σας καὶ ἀνοίξατε τὸν δρόμον, προετοιμάσατε τὴν ὁδόν, γιὰ νὰ ἔλθει ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ ἴδια του ἡ ζωὴ ἦταν μία ζωή πλήρους αὐταπαρνήσεως καὶ ἀφοσιώσεως σ᾽ αὐτὴ τὴν ὑψίστη ἀποστολή, τῆς προετοιμασίας τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Κυρίου. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἄφηνε νά περάσει ἀνενέργητα καί ράθυμα χωρὶς τὴν ἐφαρμογή τοῦ ιεροῦ αὐτοῦ ἔργου. Γι᾽ αὐτό καὶ λέγει τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι «ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Μάρκ. 1, 4). Κήρυγμα πρὸς τὸν λαὸν καὶ βάπτισμα στὸν Ἰορδάνη. Κήρυγμα ποὺ προσεκάλει ὅλους σὲ μετάνοια. Βάπτισμα ὕδατος, ποὺ ἐσυμβόλιζε τὸ βάπτισμα τοῦ Πνεύματος, τὸ βάπτισμα τὸ χριστιανικόν, ποὺ θὰ ἐχορήγει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Μετανοήσατε, ἐκήρυττε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Βαπτισθῆτε, γιὰ νὰ δείξετε ὅτι πράγματι αἰσθάνεσθε τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν σας, ὅτι μετανοεῖτε γι᾽ αὐτές, ὅτι ἀνοίγετε τίς ψυχές σας πρὸς τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ποὺ σηκώνει τῆς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου καὶ δίδει τὴν ἄφεση.

Καὶ τὸ ἔργο του αὐτὸ εἶχε βρεῖ ἀπήχηση στὸ λαὸ καὶ προετοίμασε τὶς ψυχὲς πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ εὐαγγελιστής παρουσιάζει πλήρη τὴν ἐπιτυχίαν αὐτή. «Ἐξεπορεύετο, λέγει, πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν» (Ματθ. 3, 5). Τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ἀριστοκράτες τῆς πρωτευούσης, ραββῖνοι καὶ φαρισαῖοι, κατὰ κύματα ἔσπευδαν πρὸς τὸν μέγαν προφήτην.

Βαπτιστής

Καί ἡ τρίτη του ἰδιότητα εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδιότητα ποὺ δὲν ἔλαβε κανένας ἄνθρωπος, κανένας Ἅγιος, κανένας Προφήτης. Εἶναι ἡ ἰδιότητα τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ ἅγιος

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ ἀκουμπήσει, νὰ ἀγγίξει τὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, νά βαπτίσει τόν Χριστόν. Καὶ ὁ Χριστὸς δέχεται καί ἀποδέχεται, διότι ἤθελε νὰ δώσει ἀξία στὸ Βάπτισμα. Ἀσφαλῶς καὶ δὲν εἶχε καμμία ἀνάγκη ὁ Χριστός νά βαπτισθεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐξῆλθε εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ὕδατος, διότι ἦτο ἀναμάρτητος. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τοῦ Βαπτίσματος. Καὶ ἂν τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο βάπτισμα μετανοίας καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔρχεται καὶ πέραν ἀπὸ τὴν προτύπωση ποὺ εἶχε τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, ἔρχεται καὶ καθιερώνει το Χριστιανικό Βάπτισμα, τὸ τέλειο Βάπτισμα, «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἔρχεται καὶ γίνεται Βάπτισμα ἐν ὕδατι καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἔρχεται καὶ γίνεται τὸ Βάπτισμα λουτρὸν παλιγγενεσίας, ὅπου γινόμεθα ὅλοι «υἱοὶ κατὰ υἱοθεσίαν». Υἱοθετούμεθα διὰ τοῦ Βαπτίσματος καί φωτιζόμεθα πλέον καὶ εἰσερχόμεθα μὲ τὸ εἰσαγωγικό τοῦτο Μυστήριο στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας καί γινόμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

*

Ἀλλ' ὀφείλουμε ἀκόμη νά προσθέσουμε ὅτι καί οἱ εἰκόνες ποὺ ἱστοροῦν τὸν ἅγιο Ἰωάννη παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ ἅγιος ἀποδίδεται μὲ αὐστηρὸν πρόσωπον, μελανὸν δέρμα ἀπὸ τὴν ἔρημο, τὸν ἄνεμο καὶ τὸν ἥλιο, μὲ βαθειές ρυτίδες καὶ ἀτάκτως ἐρριμμένη κόμη καὶ ἀτημέλητον γένειον. Ἔπειτα φέρει βραχὺ τρίχινο ἔνδυμα ἀφῆνον ἀκάλυπτα τὰ ἄκρα. Τὸ σῶμα παρουσιάζεται λιπόσαρκον, σχεδόν σκελετῶδες, βραχίονες καὶ πόδες λίαν ἰσχνοί. Ὅλα αὐτὰ ἐκφράζουν τὸ ἀσκητικὸν ἦθος του, τὴν ἐγκράτεια, τὴν νηστεία, συνελόντ' εἰπεῖν τὴν πνευματικότητά του. Σ' ἄλλη παράσταση ὁ Ἅγιος κρατᾶ ἐπὶ πινακίου τὴν κεφαλήν του ἀποτετμημένη εἰς ἔκφρασιν τοῦ ἐλέγχου τῆς ἀνηθικότητας καὶ ἐν γένει τῆς ἁμαρτίας.

Κατὰ τὴν ὑστεροβυζαντινὴν περίοδον βλέπουμε παράσταση τοῦ Ἁγίου νὰ εἰκονίζεται μετά πτερύγων, ὡς προάγγελος τοῦ Μεσσίου. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀγγελικοῦ τάγματος τῶν μοναχῶν, καθ' ὅτι ὁ μοναχισμός ἀντικαθιστᾶ τὸν ἐκπεσόντα Ἑωσφόρον καί εἶναι ἡ ἰσάγγελος πολιτεία ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀκόμη τόν βλέπουμε σ' ἄλλες εἰκόνες μὲ τὸ εἰλητάριον, ὅπου ἀναγράφεται ἡ φράση του: «Ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1, 29), ἀλλὰ ἱστορεῖται καὶ μετὰ δένδρου, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζα ἢ καὶ μὲ τὸ «πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ», δηλώνοντας τὴν τελική κρίση τῶν ἀνθρώπων καί κατὰ τὴν εὐαγγελική ρήση (Ματθ. 3, 10-12).

Παρίσταται ἀκόμη καὶ σὲ θέματα, ὅπως στή Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν εἰς Ἅδου κάθοδο, στήν εἰκόνα τῆς Δεήσεως, ὡς ἐπίσης μαζὶ μὲ τὴν Παναγία εἶναι οἱ

μόνες μορφές, οἱ ὁποῖες ἐγχαράσσονται στό Ἅγιο Ποτήριο καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ἐπισημανθεῖ ἡ συμβολή τους στὸ ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Πάντοτε δὲ ὁ ἅγιος Ἰωάννης εἰκονίζεται στὸ Τέμπλο τῶν ἱερῶν ναῶν ἀριστερὰ τοῦ Χριστοῦ.

*

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τό θεϊκό λυχνάρι, ὁ τίμιος Πρόδρομος, ἡ μεγάλη αὐτὴ προσωπικότητα, οὐχί ἡ τυχοῦσα, παραμένει ἐξαιρετικά ἐπίκαιρη καὶ στὴν ἐποχή μας. Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐκκοσμικευμένη καὶ παραδομένη στὴν ἀνοχὴ τῆς ἁμαρτίας ἐποχή, τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς παραβάσεως τῶν θείων ἐντολῶν. Γι' αὐτὸ προβάλλει ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἀκούσουμε τὴν φωνὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Μᾶς καλεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὀφείλουμε νὰ ἀκούσουμε τὴν προφητική φωνή, τὸν ἐλεγκτικὸν, τρομακτικόν λόγον του. Νὰ ἀκούσουμε καὶ μεῖς αὐτὸν τὸν λόγον, ποὺ εἶπε στὸν Ἡρώδη: «οὐκ ἔξεστί σοι» (Μάρκ. 6, 18). Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ διαπράξεις τὴν ἁμαρτία. Ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ἦταν ὑβριστικός στὸν βασιλέα, ἀλλὰ ὑπομνηματικός. Δὲν ἦταν τραυματικὸς, ἀλλ' ἰατρευτικός. Ἦταν ἡ ἀλήθεια. Καὶ ὁ Τίμιος Πρόδρομος ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μᾶς λέγει, στὸν καθένα μας: Δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι παραβάτης τοῦ θείου νόμου. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταστρατηγεῖς τοὺς πνευματικούς νόμους, νὰ τοὺς ἀθετεῖς καί, τὸ χειρότερο, νά νομοθετεῖς ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Καὶ βεβαίως ἐκεῖνος ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐπεσφράγισε τόν βίο του μέ τήν φυλάκιση καὶ τὸν ἀποκεφαλισμό, τό μαρτύριο. Καὶ εἶναι πάντιμος ἡ κεφαλή, καὶ πάνυ αἰδέσιμος καὶ στοὺς Ἀγγέλους ἐν οὐρανῷ. Ἱερά καί ἔνδοξος ἀποτομή. Λοιπόν, νὰ ἀκούσουμε τὸν λόγον του, τόν τόσο ἰσχυρό καί δυνατό, τὸ «οὐκ ἔξεστί σοι», τό «δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται». Νά ξέρουμε ὅτι ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι λόγος, ποὺ μᾶς ἐλέγχει ὅλους μας. Ἂν κοιτάξουμε τὸν ἑαυτό μας, ὁ λόγος αὐτὸς μᾶς ἐλέγχει γιὰ πράξεις, διανοήματα, λογισμούς, ἐνέργειες, ἀποφάσεις μας. Καὶ στὴν πνευματική ζωή καί στόν πνευματικό κόσμο ὑπάρχει καὶ ὁ λειτουργικός πνευματικός νόμος, ποὺ ἀκούει στήν φράση αὐτή τήν προφητική: δὲν ἐπιτρέπεται, «οὐκ ἔξεστί σοι», γιατί προφήτης δὲν εἶναι μόνον αὐτὸς ποὺ προφητεύει τά μέλλοντα ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ποὺ ἐξαγγέλει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὴ τὴν προφητική φωνή, ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ἀκούσουμε καὶ τὴν προδρομική φωνή. Αὐτὴν τὴν φωνή, πού διασάλπιζε ὁ ἅγιος Ἰωάννης, «ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου». Νά ἑτοιμάζουμε, νὰ ἀνοίγουμε δρόμους, ὄχι νά κλείνουμε τὸν δρόμο, γιὰ νὰ μὴν ἔλθει ὁ Κύριος. Ἀλλά νὰ ἀνοίγουμε δρόμους, γιὰ νὰ ἔρχεται ὁ Κύριος στίς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, στὴν οἰκογένειά μας, στήν κοινωνία μας, στήν πατρίδα μας, στήν ἀνθρωπότητα. Νά ἀνοίγουμε δρόμους γιὰ τὸν Χριστό.

Καὶ μὲ τὸ τρίτο χαρακτηριστικό του, ὁ Βαπτιστής ἔρχεται νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει καὶ τὸ δικό μας βάπτισμα. Κάποτε βαπτισθήκαμε στήν ἁγία κολυμβήθρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξήλθομεν ἐξ αὐτῆς. Ὁ Βαπτιστὴς μᾶς καλεῖ νὰ ἐνθυμούμεθα καὶ τὸ δικό μας βάπτισμα, νὰ ἐνθυμούμεθα τί ἐγίναμε, ποία ἰδιότητα ἀποκτήσαμε, τί

εἴμεθα. Μάλιστα στίς δύσκολες ἡμέρες ποὺ ζοῦμε καὶ στὴν ἀλλοτρίωση τῶν ἠθῶν, ποὺ καθημερινῶς ζοῦμε, σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχή, τὸ ἐσωτερικὸ ἐρώτημα τῆς ψυχῆς, νὰ ξέρουμε ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει γιὰ ὅλους μας, τὸ ἐρώτημα τὸ πάντοτε ἐπίκαιρο: ἀπόταξη ἢ σύνταξη; Τὸ ἀκοῦμε στὴν Ἀκολουθία τῆς Κατηχήσεως πρὸ τοῦ Βαπτίσματος. Καὶ τὸ κατανοοῦμε. Μὲ ποιόν δηλαδὴ θὰ εἴμαστε συντεταγμένοι; Συγκλονιστικό ἐρώτημα. Πάντως ὁ Ἰωάννης, ὁ μέγιστος τῶν Προφητῶν, δείχνει μὲ ποῖον πρέπει νὰ εἴμεθα συνδεδεμένοι. Μέ τὸν Ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ. Μᾶς προτρέπει: «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1, 29). Ἀδελφοί μου, «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ», ὁ Χριστός!

*

Τὸν ἅγιον Ἰωάννην, τὸν Προφήτην καὶ Πρόδρομον καὶ Βαπτιστὴν εἰλικρινῶς ἄς τὸν τιμήσουμε καί ἄς τὸν παρακαλέσουμε, ὥστε νὰ ἐπιτύχουμε καί ἐμεῖς τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τῶν οὐρανῶν «χάριτι και φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ ἡ δόξα ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». ***Ἀμήν.***